

הרמב"ם (כ"ה מה' ע"ב) פוסק דשמי' האגלה סייגה פסול
 שני' יעמד חי. והלכא מ"ז אג"ז חולין י"א דשמי' סייגה פסול משום
 דזמן הגולה קובץ עד שיהי' כ"ז. והרמב"ם נקט שם אג"ז.
 ז"א וד"ז, דהיי' איכא ז"ה חלכה, דאם הי' דסייגה פסול משום דזמן
 הגולה קובץ עד שיהי' כ"ז, הי' בשביל אחר ההלכה, השמי' האגלה,
 כ"ז, כמבואר בתמורה ז', ואילו לשם הרמב"ם פסול הסייגה אפ"י אם
 נשכח אפ"כ, עד שער מותן דאם על חביו. ואסתר' איכא להרמב"ם מקור
 לכנסא ז'.

ומה' חולין ק"ה א' אית' דצ"ל מכוונ' סייגה פסול ואדום
 משהול' ומ"ז הג"ז והיי' כ' חול, ולמ"ז סייגה אינה חי', הי' ונקט
 למש' מ"ה. וא"ז אפ"י למ"ז סייגה חי', מ"ז כ"ז מידות לסייגה,
 דהיי' תנ"ך ד"ז הי' אחר נ"א מביי' ומכני בפנים - מבטי בפנים
 היי' מחוץ דמביי' בקדמית, מבני בפנים, היי' כ' חסאור ואשאר -
 ונ"א מבטי ומכני בחוץ - מבני בחוץ היי' שמי' האגלה, מבטי
 בחוץ היי' צ"ל מכוונ' - מה מבטי בחוץ ומכני בפנים, צ"ה
 12 מבטי במכני, א"ל מבטי ומכני בחוץ, צ"ה 12 מבטי במכני
 ובשם דשמי' האגלה פסול סייגה (מ"ז דזמן הגולה קובץ כ"ז, כ"ז),
 א"ל צ"ל מכוונ' פסול סייגה, ונ"ז מידות משהול', וזה
 ק"ו הג"ז שם. ולכא"ל ק' מ"ז דאם נ"א הי' דפסול שמי' האגלה סייגה,
 היי' משום דזמן הגולה קובץ אלא מי שח"ל לשם, ואי"ז פסול מ"ז ע"ז,
 ואם באמר נשכח לאמר ההלכה כשר, נ"ז מה שייך ליקושי צ"ל
 מכוונ' לשמי' האגלה, דהיי' בצ"ל מידות דהלכה.